

Vier vrouwen, drie moorden, één verleden

FLASHBACK

MARIËTTE
MIDDELBEEK

THRILLER

M
marmelade

Mariëtte Middelbeek

voorpublicatie uit
Flashback

Thriller

FRAGMENT UIT DEEL II

SANNE

DE VOLGENDE OCHTEND BLEEK MIJN ZUS STEFANIE NA twee nachten op mijn bank opeens weer verdwenen. Daar was ik niet rouwig om. Haar springerige aanwezigheid begon me de keel uit te hangen. Ik was blij dat ik niet vanuit huis werkte, anders zou ze elke twee seconden op mijn scherm kijken.

Zittend op het aanrecht at ik een bakje cornflakes en daarna voerde ik de katten, die mauwend om mijn kuiten krulden. Het was nog donker toen ik de deur achter me dichttrok. De plastic zak was vannacht van mijn zadel gewaaid en mijn fiets hing scheef tegen het rek. Ik veegde het zadel droog met mijn arm, maar toch trok het vocht door mijn spijkerbroek toen ik ging zitten. Het deed me niet. Ik had nooit begrepen waarom mensen tijd besteedden aan klagen over het weer.

Ik was de eerste op kantoor. In het keukentje zette ik het koffieapparaat aan, dat tikkend en sissend tot leven kwam. Daarna maalde ik bonen en wachtte tot de espresso in mijn kopje was gelopen. De eerste dronk ik leunend tegen het raamkozijn op, terwijl ik keek naar de fietsers die zichzelf op straat een weg tegen de wind in ploeterden. Voor volgende week was er sneeuw voorspeld. Dan zou de stad weer platliggen.

Mijn tweede espresso nam ik mee naar mijn werkplek. Iemand was gisteren blijkbaar vergeten de verwarming laag te draaien en de radiator onder mijn bureau loeide aangenaam. Dat zou ons aan het einde van de maand weer een uitbrander van de verhuurder opleveren, maar dergelijke mails negeerde ik altijd succesvol.

Mijn mailbox was ontploft. Een heel aantal reacties op het artikel, een paar felicitaties van mede-misdaadjournalisten en een terugbelverzoek van de persafdeling van de politie, gisteravond verstuurd. Ik keek op de klok. De werkdag op het hoofdbureau was nog niet begonnen en ik besloot nog even te wachten.

Het artikel was al meer dan vijftienduizend keer gelezen, er stonden tientallen reacties onder. Ik las ze vluchtig door en verwijderde er eentje, omdat ik geen verheerlijking van geweld op mijn site wilde. Toen ik de pagina ververste, waren er alweer zes reacties bij gekomen. Ik haalde nog een espresso en toen kwam Anna binnen, die mijn artikel op de website van *De Telegraaf* had gelezen, althans als bron.

'Jij doet altijd zo cool, maar ondertussen ben je gewoon de bekendste misdaadjournalist van Nederland', riep ze overdreven.

‘Dat zal wel meevallen’, zei ik, hoewel ik moest toegeven dat ik onder de indruk was van de impact.

‘Dat valt helemaal niet mee.’ Anna maakte koffie en gooide er zoveel melk in dat ik me afvroeg waarom ze in eerste instantie überhaupt de moeite van het koffiezetten had genomen. ‘Je bent in één klap dé misdaadjournalist van Nederland. De nieuwe Peter R.’

Ik grinnikte. ‘Alsjeblieft niet.’

We dronken onze koffie samen en daarna belde ik toch maar naar de persafdeling van de politie. ‘Niet iets wat we al naar buiten wilden brengen’, zei Kees, hoewel ik aan zijn stem hoorde dat hij onder de indruk was van mijn werk.

‘Het leek mij anders wel een mooi moment. Nu kan hij het in elk geval niet meer ontkennen.’ Op het moment dat ik dat zei, realiseerde ik me dat een officiële reactie van de kant van Leon Zijlstra vooralsnog was uitgebleven.

‘We zitten midden in ons onderzoek. Het helpt niet als onze troeven op straat liggen.’

Kees was professioneel genoeg om niet naar mijn bronnen te informeren of te vragen of ik niet meer wilde publiceren. Het doel van het telefoontje ontging me sowieso en ik vergat het vrijwel meteen nadat ik had opgehangen.

Ik at een appel met klokhuis en al en zette me aan het opruimen van mijn ontplofte mailbox. Net dat op moment kwam het bericht binnen.

Sanne Winthers, was de afzender, wat natuurlijk opvallend was. Ik fronste en opende de mail, die geen onderwerp had. Er stond geen tekst in, alleen een afbeelding.

Mijn eerste reactie was cynische verbazing, pas in tweede instantie gevolgd door schrik. De afbeelding was een perfect nagemaakte rouwadvertentie, inclusief een

cursief gedrukt stichtelijk zinnetje bovenaan: *Te vroeg
gegaan.*

Het enige wat er niet klopte was de naam die in grote letters was afgebeeld: Sanne Winthers. Eronder mijn geboortedatum aan de ene en mijn fictieve sterfdatum aan de andere kant. Dezelfde datum, alleen het jaartal verschilde.

Automatisch schoot ik achteruit. De namen van mijn moeder en zus bij wijze van contactpersonen en rouwendelen in de eerste rang bezorgden me een vreemd bittere smaak in mijn mond. Mijn hartslag nam toe en ik legde mijn vingers op de rand van het toetsenbord, wat het trillen niet kon tegenhouden. Over drie weken was ik jarig. Precies de datum rechts onder mijn naam.

Mijn ademhaling ging schokkerig, mijn hart hamerde tegen mijn ribben. Mijn schrik was zo groot dat ik die wilde delen. Anna was niet op haar plek, vermoedelijk om te roken op de brandtrap, maar toen ik mijn gedachten een tweede keer herhaalde wist ik niet meer of ik dit aan haar moest laten zien.

Het was geen grap, dat zag je zo. Ik wist ook niet of ik het als serieus dreigement moest zien, maar dit ging te ver voor een lolletje. Uiteindelijk maakte ik een screenshot en stuurde dat via mijn telefoon naar Frank, maar hij kwam niet online.

Ik staarde nog een tijdje naar de advertentie. Van het e-mailadres werd ik niet veel wijzer: een hotmailadres dat bestond uit mijn hele naam plus geboortedatum. Dat kon iedereen in twee minuten aanmaken. Wat me vooral verwonderde, was dat er geen bericht bij de advertentie stond. Als dit een dreigement was, zou je toch verwachten dat

de afzender een doel zou meegeven. Stoppen met bloggen, het terugbetalen van een schuld waarvan ik niet wist dat ik die had, whatever. Er stond niets bij. Het idee kwam in me op om terug te mailen en opheldering te vragen. Ik verwierp het meteen.

Later die middag appte Frank terug. *Heftig*.

Ik vroeg hem wat ik moest doen, hij suggereerde aangifte maar ik was er nog niet uit of dat een goed idee was. Ik zei dat ik hem wel op de hoogte zou houden en legde mijn telefoon weg. Er kwam een persbericht binnen, verstuurd vanaf het kantoor van Leon Zijlstra, opgesteld door advocaten. De strekking bevatte niets nieuws: Leon ontkende betrokkenheid en kon niet ingaan op ongefundeerde geruchten. Waarmee hij de enige in het land was die mijn artikel als zodanig beschouwde, al had ik niet echt anders verwacht. Ergens kwam de gedachte op dat hij te maken had met de toegezonden rouwadvertentie, maar die verzandde in tegenwerpingen die ik zelf maakte.

Het lukte me niet om nog wat werk te doen, zoals ik eigenlijk wilde. De mail had mijn scherpste overstemd. Rond drie uur kon ik me echt niet meer concentreren. Ik haalde Anna over om bier te gaan drinken in de kroeg aan de overkant van de straat. Dat kostte zoals gewoonlijk weinig moeite.

Aan de bar bestelde ik twee Guinness en ik nam die mee naar ons vaste tafeltje, weggedrukt in de hoek. Anna bekeek me onderzoekend toen ik ging zitten. 'Je lijkt niet echt te genieten van je succes.'

Ik haalde mijn schouders op en nam een slok om mezelf wat bedenkijd te geven. Toen deelde ik toch maar met haar wat er op mijn gemoed drukte.

‘Doe normaal’, zei Anna, waarbij ze elke lettergreep met evenveel nadruk uitsprak, als drie losse zinnen. ‘Wat is dit voor iets engs?’

‘Tja.’ Ikzelf was de eerste schok te boven, toch maakte het bericht me nog steeds nerveus.

‘Je moet hiermee naar de politie, hoor.’ Anna schoof over tafel mijn telefoon naar me terug. ‘Die gast zegt gewoon dat je op je verjaardag aan je eind komt.’

‘Ja.’ Nog een slok bier. Ik begon al wat te ontspannen, al moest dat pavlov zijn. ‘Ik denk dat ik het gewoon moet negeren.’

‘Negeren?’ Anna streek nerveus over haar zwarte, steile haar. ‘Iemand wenst je dood en jij gaat het negeren?’

‘Ja, nou ja.’ Ik haalde mijn schouders op. ‘Het is niet heel concreet allemaal. En als ik aangifte doe, maak ik het mischien alleen maar groter dan het is.’

‘De politie kan je beveiliging geven.’

Ik grimaste. ‘Dan moet het wel wat erger zijn dan dit.’

‘En zelf beveiliging regelen?’

Ik hield mijn hoofd schuin en wist zelf niet helemaal zeker of ik tegen haar of tegen mezelf praatte. ‘Ik schrok me ook kapot toen ik dit bericht zag, maar ik denk echt dat het wel meevalt. Als je de aandacht trekt, heb je altijd mensen die denken dat ze iets met je moeten uithalen. Dan had ik een blog over kittens moeten beginnen.’

‘Ik weet het niet, hoor’, zei Anna, niet overtuigd. ‘Heb je wel iets in huis? Weet ik veel, een honkbalknuppel?’

‘Nee, ik heb geen honkbalknuppel.’

‘Je woont alleen, je moet jezelf beveiligen. Koop er een-tje.’

‘Ik zie wel.’

‘Of een wapen.’ Ze beet op haar lip. ‘Zo vreemd is dat toch niet?’

Ik grinnikte. ‘Ik ga echt niet beginnen aan verboden wapenbezit. Als je gepakt wordt, ga je zo voor een jaar of langer de cel in. Bovendien wil ik helemaal geen pistool.’

‘Het kan je wel beschermen.’

Terwijl ik nog een slok nam, dacht ik aan de praktische invulling. ‘En als ik dan denk dat mijn leven gevaar loopt, ga ik dan met zo’n blaffer op mijn fiets zitten? Of naar de Albert Heijn? Als er echt iemand naar je op zoek is, ben je te laat voordat je je wapen hebt gepakt, denk ik.’

‘Hm.’ Anna gaf haar gedachten nog wat meer tijd. ‘Ik zou trouwens niet eens weten hoe je aan een wapen zou moeten komen.’

‘Zo moeilijk is dat niet. Voor een paar duizend euro heb je er eentje.’

Ze keek op. ‘Ik zou niet eens weten bij wie ik zou moeten aankloppen.’

‘Bij mij.’ Ik keek onbewogen, zij verbijsterd.

‘Handel jij...’

‘Nee, natuurlijk niet. Maar ik ken genoeg mensen die handelen. Het balboekje van een misdaadjournalist.’

Anna schudde haar hoofd en nam een slok als om bij te komen van de schrik. ‘Ik ben blij dat ik slechts een simpele illustrator ben. En jij moet echt iets gaan doen aan je eigen beveiliging. Geen wapen dan, maar wel iets, want die mail is echt doodeng.’

‘Ik denk dat ik voorlopig gewoon even afwacht.’

Anna vond het duidelijk een slecht idee, maar na een tijdje hielden we erover op. Na nog een Guinness was mijn twijfel ook wel verdwenen. Als het bij deze ene mail bleef,

zou ik de politie niet inschakelen. Een misdaadblogger moest tegen een stootje kunnen, dacht ik stoer toen ik uiteindelijk op de fiets stapte.

Een korte klop op de deur. Ik deed open. Alex kwam mijn woonkamer binnen met een plastic zak van de afhaalwok in zijn ene en een sixpack bier in zijn andere hand. Dat was voor hem, ik hield al een tumbler met een bodempje whisky in mijn hand. Ik liet me begroeten met een kus in mijn nek en daarna gingen we op de bank zitten. Alex gaf me een kartonnen doosje en twee stokjes. Ik maakte het open en begon te eten. Hijzelf aarzelde en keek me een paar keer aan.

‘Wat?’ vroeg ik, terwijl ik een sliertje taugé van mijn kin veegde. ‘Geen trek?’

‘Jawel, maar...’ Hij leek onzeker. ‘Ik was er de afgelopen dagen niet. Ik ben er niet trots op.’

Ik fronste en keek naar de gebakken rijst met groenten in mijn bakje. Zonde om koud te laten worden en ik nam nog een hap. ‘O.’

Alex nam een teug lucht. ‘Met ons is het...’ Hij zweeg weer. De lucht ontsnapte. ‘Ik had mezelf in de hand moeten houden. Dat was eerlijker geweest.’

Iedereen heeft een randje. Een rafel waaraan je kunt pulken tot hij groter wordt en het onderliggende steeds meer bloot komt te liggen, maar daar pleit ik niet voor. Alles van iemand weten maakt zelden gelukkig, al denken mensen vaak dat dat anders is.

Ik wilde niet weten waar Alex was geweest in de vier dagen die waren verstreken sinds ons laatste contact, ook al leek hij zich verplicht te voelen met een verklaring te

komen. Dat begreep ik niet goed, want dat was niet het soort verstandhouding dat we hadden.

Hij was mij geen uitleg schuldig, ook niet nu hij blijkbaar met een andere vrouw was geweest. Het idee van verplichte monogamie benauwde me sowieso.

‘Lekker’, zei ik, met mijn stokjes wijzend naar het eten in het doosje.

‘Goed artikel op je blog’, zei Alex uiteindelijk. ‘Ik zag dat zelfs nu.nl het had overgenomen.’

Ik knikte en dacht weer aan de vreemde e-mail. Even stond ik op het punt om Alex erover te vertellen, maar eigenlijk had ik geen zin om de avond erdoor te laten beheersen. Ik had mijn bakje leeg en zette het op de tafel. Spoelde daarna de restjes rijst weg met een slok Jack Daniel’s. Willem kwam op mijn schoot liggen en ik zette de televisie aan. Later die avond hadden we seks in mijn bed en daarna verdween Alex naar zijn eigen appartement, boven dat van mij. Hij bleef nooit slapen en ook nu vroeg ik het hem niet. Maar toen de deur van mijn appartement achter hem dichtviel, leek het stiller dan anders.